

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2025, sp. zn. 5 Tdo 306/2025, ECLI:CZ:NS:2025:5.TDO.306.2025.1

Číslo: 59/2025

Právní věta:

Promlčecí lhůta u práva na náhradu škody počíná v souladu s § 619 odst. 1 o. z. běžet od doby, kdy má poškozený možnost vymáhat své právo u orgánu veřejné moci. Pro účely trestního řízení se tím rozumí možnost poškozeného podat návrh v souladu s § 43 odst. 3 tr. ř. se všemi zákonnými náležitostmi.

Je-li poškozenou Česká republika, pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody podle § 619 o. z. je podstatné, kdy se o rozhodných okolnostech dozvěděl orgán státu, který je oprávněn Českou republiku zastupovat v daném trestním řízení. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 6 odst. 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého postupují organizační složky státu v řízení samostatně, v souladu se svou procesní rolí a vzájemně nezávisle v rozsahu, který odpovídá jejich příslušnosti.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.04.2025

Spisová značka: 5 Tdo 306/2025

Číslo rozhodnutí: 59

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení, Náhrada škody, Poškozený

Předpisy: § 43 odst. 3 tr. ř.
§ 619 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného J. K. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. 4 To 14/2024, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 34 T 7/2023.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2024, sp. zn. 34 T 7/2023, byl obviněný J. K.

shledán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Za to byl obviněnému uložen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Dále byl obviněnému uložen podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 300 Kč, celkem tedy ve výši 120 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách, přičemž jedna splátka činí 2 000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních korporacích na dobu 5 let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněnému uložena povinnost, aby nahradil poškozené České republice, zastoupené Úřadem práce České republiky, škodu ve výši 5 831 073 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obviněnému dále uloženo, aby s obviněnou I. N. nahradili společně a nerozdílně poškozené České republice, zastoupené Úřadem práce České republiky, škodu ve výši 242 913 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená Česká republika, zastoupená Úřadem práce České republiky, odkázána se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Podstata trestné činnosti obviněného J. K. spočívala ve stručnosti v tom, že v období nejméně od 12. 8. 2014 do 31. 12. 2014 v Ostravě, Praze, Brně i na jiných místech České republiky společně s ostatními obviněnými po předchozí vzájemné domluvě a ve vzájemné součinnosti, vedeni záměrem obohatit odběratele obchodní společnosti U. o., s. r. o., trestně stíhané samostatně, o jejíž vině dosud nebylo rozhodnuto (dále jen „U. o., s. r. o.“), a současně zkrátit ve větším až velkém rozsahu Českou republiku na odvodech do státního rozpočtu podle § 82 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ačkoli jim bylo známo, že odběratelé obchodní společnosti U. o., s. r. o., jsou podnikatelskými subjekty zaměstnávajícími více než 25 zaměstnanců, nesplňují podmínku zaměstnávat povinný podíl osob se zdravotním postižením stanovený zákonem o zaměstnanosti a mají v této souvislosti povinnost provést a vykázat odběr náhradního plnění odběrem zboží či služeb od zaměstnavatele zaměstnávajícího více než 50 % zaměstnanců, kteří jsou osobami zdravotně postiženými, nebo provést odvody do státního rozpočtu ve výši 2,5 násobku průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí kalendářního roku 2014 za každého nezaměstnaného zaměstnance (osobu zdravotně postiženou), již měli podle zákona zaměstnat, v rozporu s ustanoveními § 81 a § 82 zákona o zaměstnanosti a s vědomím, že zboží dodavatele – obchodní společnosti U. o., s. r. o., nebude nikdy expedováno a odběratelem převzato, odběratel toto zboží nepotřebuje ke své podnikatelské činnosti a obratem zboží formálně přeprodá dalšímu podnikatelskému subjektu, přičemž jediným cílem obchodu bude účetní dodávka zboží odběrateli v režimu náhradního plnění, její vykazání odběratelem před místně příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce České republiky a vyhnutí se povinnosti provést odvody do státního rozpočtu za odběratelem nezaměstnané osoby zdravotně postižené, které měl povinnost zaměstnat. Obviněný J. K., jako obchodní ředitel obchodní společnosti U. o., s. r. o., tedy

- realizoval jednání s odběrateli a sjednával s nimi dohody o poskytnutí dodávek zboží a služeb v režimu náhradního plnění,
- zajišťoval vystavování faktur obchodní společností U. o., s. r. o., ve třech číselných řadách,
- za účelem zvýšení limitu pro poskytnutí dodávek v režimu náhradního plnění sjednal společenské smlouvy s dalšími subjekty zaměstnávajícími více než 50 % zaměstnanců se zdravotním postižením, a to obchodní společností D. C., s. r. o., a právnickou osobou E. ch. d., o. s., (nyní E. s. p., z. s.), a vytvořil účelová sdružení U.-D. a U.-E.,
- sjednal dohodu s obchodní společností E. H., a. s., (dále jen „E. H., a. s.“), týkající se formálního účetního převodu vlastnictví zboží, uloženého ve skladech obchodní společnosti E.

H., a. s., s tím, že zboží bude po účetním přeprodání účetně vráceno této obchodní společnosti za obrátovou provizi uhrazenou obchodní společností U. o., s. r. o., obchodní společností E. H., a. s.,

- dával fakturantkám obchodní společnosti U. o., s. r. o., pokyny k vystavení faktur za prodej výpočetní techniky a příslušenství k výpočetní technice v režimu náhradního plnění včetně pokynů ohledně konkrétního obsahu faktur, zejména odběratele sortimentu, množství a jednotkových cen zboží,

- nabízel sám nebo prostřednictvím obchodních zástupců obchodní společnosti U. o., s. r. o., odběratelům této obchodní společnosti možnost zajištění odbytu pro odběratele nevyužitelného zboží dalším odběratelským subjektům, kterými byla K. L., (dále jen „K. L.“) a obchodní společnost S. R. S., s. r. o., oba trestně stíhaní samostatně, o jejichž vině nebylo dosud rozhodnuto,

- za účelem účetního vykázání změny vlastnického práva k nevyužitelnému zboží zajišťoval odběratelům kontakty na K. L. s tím, že tato zajistí odkup zboží od odběratele a následný prodej tohoto zboží obchodní společnosti U. o., s. r. o., aby mohla toto zboží použít pro další účetní obchody v režimu náhradního plnění,

přičemž celková škoda způsobená České republice, zastoupené Úřadem práce České republiky, jednáním přičitatelným obviněnému J. K. dosáhla výše 16 133 074 Kč.

3. Proti citovanému rozsudku soudu prvního stupně, a to výlučně proti jeho výrokům o náhradě škody, podal obviněný odvolání, které Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. 4 To 14/2024, podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání obviněného a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Olomouci podal obviněný J. K. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

5. Obviněný v něm namítl, že odvolací soud nesprávně hmotněprávně posoudil promlčení nároku na náhradu škody poškozené České republiky, zastoupené Úřadem práce České republiky. Podle názoru obviněného občanskoprávní předpisy, zejména ustanovení § 619 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „o. z.“), nevyžadují pro určení počátku běhu promlčecí lhůty jistotu poškozeného o skutečnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, ale postačí pouze jeho povědomí o nich. S odkazem na komentářovou literaturu obviněný uvedl, že stačí přibližné povědomí o výši vzniklé újmy a to, že poškozený má informace o vzniku škody, na jejichž základě se jeví odpovědnost konkrétní osoby dostatečně pravděpodobnou. Odvolací soud tak podle obviněného nesprávně posoudil jako rozhodný okamžik pro počátek běhu promlčecí lhůty nároku na náhradu škody okamžik nahlížení do trestního spisu poškozenou.

6. Jak dále obviněný zdůraznil, stát se v soukromém právu považuje za právnickou osobu a z hlediska právní osobnosti státu se nerozlišují jeho dílčí orgány. Stát se tedy pokládá za právnickou osobu jako celek. Ve stejném smyslu potom stát vystupuje jako oprávněná osoba i ve vztahu k nároku na náhradu škody a počátku běhu promlčecí lhůty také jako celek. Podle názoru obviněného je tedy irelevantní, který orgán státu se jako první dozví o skutečnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, neboť je otázkou vnitřního nastavení organizace státu, aby se informace o vzniku nároku na náhradu škody dostala orgánu, který je v konkrétní věci oprávněn jednat za stát.

7. Co se týče konkrétního počátku běhu promlčecí lhůty v nyní posuzované věci, obviněný poukázal

na skutečnost, že nejpozději k okamžiku vydání usnesení o zahájení trestního stíhání dne 26. 10. 2018, v němž byla osoba škůdce, tj. obviněného, výslovně uvedena a škoda taktéž vyčíslena, měla poškozená Česká republika dostatečnou znalost skutečností umožňujících jí uplatnit právo na náhradu škody v trestním řízení. Jestliže policejní orgán jako jeden z orgánů státu nedoručil toto usnesení Úřadu práce České republiky jako jinému orgánu státu, pak to podle obviněného nemůže mít jakýkoli vliv na počátek běhu promlčecí lhůty. Subjektivní promlčecí lhůta podle § 629 o. z. činí 3 roky, přičemž poškozená uplatnila svůj nárok na náhradu škody až dne 15. 12. 2021, tedy po uplynutí promlčecí lhůty.

8. Podle obviněného je však třeba vzít v úvahu také okolnost, že jednotlivé součásti organizační struktury Úřadu práce České republiky se dozvídaly o těchto rozhodných skutečnostech již v průběhu řízení, jelikož poskytovaly orgánům činným v trestním řízení potřebnou součinnost i z hlediska výše škody.

9. Závěrem svého dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. 4 To 14/2024, a věc vrátil odvolacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí, případně aby postupem podle § 265m tr. ř. sám rozhodl o tom, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2024, sp. zn. 34 T 7/2023, se zrušuje ve výroku, kterým byla obviněnému uložena povinnost k náhradě škody poškozené České republice, zastoupené Úřadem práce České republiky, v celkové výši 5 831 073 Kč samostatně a ve výši 242 913 Kč společně a nerozdílně s obviněnou I. N., a aby nově rozhodl, že se poškozená podle § 229 odst. 2 tr. ř. se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

10. Nejvyšší státní zástupce se vyjádřil k dovolání obviněného J. K. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru námitky obviněného formálně naplňují uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., nicméně je považuje za neopodstatněné. Především státní zástupce nesouhlasí s tvrzením obviněného, že z hlediska uplatnění nároku na náhradu škody v případě, když poškozenou je Česká republika, není třeba rozlišovat jednotlivé její dílčí orgány. Výkon majetkových práv státu a plnění jeho závazků jsou primárně postaveny na principu tzv. dělené subjektivity státu, a je tedy třeba rozlišovat, která organizační složka státu je oprávněna uplatňovat nároky v adhezním řízení.

11. Dále se státní zástupce neztotožnil ani s námitkami obviněného, podle nichž se poškozená Česká republika mohla dozvědět o rozhodných skutečnostech nejpozději ke dni vydání usnesení o zahájení trestního stíhání. Poškozená neměla toto usnesení k dispozici a nemohla se ani procesně akceptovatelným způsobem dozvědět o svých právech, a sotva tedy mohla uplatnit nárok na náhradu škody vůči konkrétnímu škůdci. Podle názoru státního zástupce měla poškozená takovou možnost teprve od okamžiku, kdy jí bylo umožněno prostudovat trestní spis, tj. ode dne 16. 8. 2021. Od tohoto okamžiku počala poškozená běžet subjektivní promlčecí lhůta v délce 3 roků ve smyslu § 629 o. z., přičemž poškozená uplatnila svůj nárok na náhradu škody dne 14. 12. 2021. Tímto dnem došlo ke stavení běhu promlčecí lhůty podle § 648 o. z.

12. Státní zástupce dodal, že s ohledem na rozsah trestné činnosti a výši způsobené škody není možné v této věci odvíjet počátek běhu promlčecí lhůty od podání trestního oznámení učiněného toliko jednou pobočkou Úřadu práce České republiky.

13. Závěrem svého vyjádření státní zástupce z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné, neboť výrok o náhradě škody je správný a odpovídající zákonu.

III.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

14. Nejvyšší soud zjistil, že byly splněny všechny formální podmínky k podání dovolání. Dále se zabýval otázkou povahy a opodstatněnosti námitek obviněného ve vztahu k uplatněnému dovolacímu důvodu. Obviněný J. K. opřel své dovolání o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

15. K jeho podstatě Nejvyšší soud připomíná, že je dán především tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v okolnosti, že rozhodná skutková zjištění neposkytují dostatečný podklad k závěru o tom, zda je stíháný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin jde. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, které lze dovodit pouze za situace, pokud byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo. Obviněný vytýká vadu s poukazem na tuto alternativu citovaného dovolacího důvodu, protože podle jeho názoru je nárok poškozené České republiky na náhradu škody způsobené trestným činem již promlčen, a proto ho soudy nižších stupňů neměly přiznat poškozené a měly ji odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních. Otázka existence nároku na náhradu škody a jeho případného zániku v důsledku námítky promlčení je otázkou hmotného práva (viz zejména § 629 o. z.), takže ohledně ní může jít o vadu spočívající v jiném nesprávném hmotněprávním posouzení ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

b) K uplatněným námitkám obviněného

16. Po prostudování spisového materiálu v projednávané trestní věci dospěl Nejvyšší soud k závěru, že námitky obviněného J. K. sice obsahově v zásadě odpovídají dovolacímu důvodu, o nějž opřel své dovolání, avšak nejsou opodstatněné.

17. Podle § 629 o. z. promlčecí lhůta trvá 3 roky a majetkové právo se promlčí nejpozději uplynutím 10 let ode dne, kdy dospělo, ledaže zákon stanoví zvlášť jinou promlčecí lhůtu. Podle § 619 o. z. platí, že jde-li o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla. Podle § 620 odst. 1 o. z. okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody zahrnují vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě.

18. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu a odborná literatura předpokládá, že nárok na náhradu škody způsobené trestným činem může poškozený uplatnit již při podání trestního oznámení [viz ŠÁMAL, P., ZEŽULOVÁ, J., RŮŽIČKA, M. § 43 Poškozený. In: GRIVNA, T., ŠÁMAL, P., VÁLKOVÁ, H. a kol. Oběti trestných činů. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 285 a 286, marg. č. 49.; PÚRY, F., VOJTEK, P. 3. a) Trestně-procesní souvislosti. In: PÚRY, F., VOJTEK, P. Nároky poškozeného v adhezním řízení. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 98.; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2015, sp. zn. [8 Tdo 733/2015](#); usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. [4 Tdo 1164/2013](#)]. V nyní posuzované trestní věci podal trestní oznámení dne 14. 9. 2016 Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj. Argumentaci obviněného, že Česká republika se považuje za právnickou osobu jako celek a že v důsledku toho je irrelevantní, který orgán státu se dozví jako první o skutečnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, je třeba považovat za nesprávnou. Takový závěr je totiž v rozporu s ustanovením § 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „MajČR“), zejména s jeho ustanovením § 6 odst. 6, které stanoví, že v řízení před soudy a jinými orgány vystupují organizační složky za stát jako jednotliví účastníci. Vystupuje-li pak v řízení před soudy a jinými orgány za stát v téže věci více organizačních složek, postupují v řízení samostatně, v souladu se svou procesní rolí a vzájemně nezávisle v rozsahu, který odpovídá jejich

příslušnosti. Dále je třeba také odkázat na ustanovení § 6 odst. 2 MajČR, podle kterého se právní osobnost a svéprávnost státu pro účely jeho vystupování v právních vztazích dělí mezi jednotlivé organizační složky. Podle § 6 odst. 3 MajČR potom organizační složky naplňují právní osobnost a svéprávnost státu v právních vztazích, které se jich týkají, samostatně a vzájemně nezávisle. S ohledem na uvedenou právní úpravu a tzv. dělenou subjektivitu státu pak není možné souhlasit s argumentací obviněného a ani považovat za rozhodný okamžik pro počátek běhu promlčecí lhůty v nyní posuzované věci den podání trestního oznámení. V souladu s citovanou právní úpravou pak nebylo v dané věci pro určení počátku běhu promlčecí lhůty relevantní ani poskytování součinnosti orgánům činným v trestním řízení jednotlivými pobočkami Úřadu práce České republiky, neboť nelze dospět k závěru, že Úřad práce České republiky, zastupující poškozenou Českou republiku v trestním řízení, měl vzhledem k rozsahu trestné činnosti alespoň přibližné povědomí o výši způsobené škody či že by odpovědnost konkrétní osoby byla dostatečně pravděpodobná dříve, než se seznámil se spisem.

19. Za rozhodný okamžik pro počátek běhu promlčecí lhůty nelze v nyní posuzovaném případě považovat ani datum vydání usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného, tj. den 26. 10. 2018, neboť toto usnesení nebylo doručeno poškozené České republice, zastoupené Úřadem práce České republiky. Tato organizační složka státu vystupující jako poškozená v trestním řízení vedeném proti obviněnému tak neměla možnost seznámit se s obsahem uvedeného usnesení a zjistit výši škody či osobu obviněného. Přitom zmíněná organizační složka státu vystupovala v tomto řízení samostatně a nezávisle na jiných organizačních složkách státu (tj. i na orgánech činných v trestním řízení), jak vyplývá z již citovaných ustanovení § 6 odst. 2, 3 a 6 MajČR. Kdyby mělo postačovat to, že se o škodě a o tom, kdo ji způsobil, dozvěděl policejní orgán, který zahájil v této trestní věci trestní stíhání, jak tvrdí obviněný, pak by bylo nutno učinit poněkud absurdní závěr, že náhradu škody by mohl uplatňovat sám tento policejní orgán v zastoupení České republiky jako poškozeného. To je ovšem v rozporu s výše uvedenou právní úpravou podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích.

20. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v souladu s odbornou literaturou je pro počátek běhu promlčecí lhůty podle § 619 o. z. třeba považovat za rozhodný okamžik, kdy má poškozený možnost úspěšně vymáhat své právo veřejněmocenskými prostředky [viz BRIM, L. § 619 Obecný počátek promlčecí lhůty. In: LAVICKÝ, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 2005 a 2006, marg. č. 5.; dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014, sp. zn. [3 Tdo 256/2014](#)]. V případě trestního řízení tedy jde o možnost poškozeného uplatnit svůj nárok na náhradu škody způsobem, který vyžaduje ustanovení § 43 odst. 3 tr. ř., podle něhož musí být z návrhu poškozeného patrné, z jakého důvodu a v jaké výši uplatňuje svůj nárok, a zároveň musí být označen konkrétní obviněný, od kterého poškozený požaduje náhradu škody. Právně relevantním způsobem se všemi náležitostmi návrhu podle § 43 odst. 3 tr. ř. mohla poškozená Česká republika, zastoupená Úřadem práce České republiky, v nyní posuzované věci uplatnit nárok na náhradu škody až dnem prostudování trestního spisu, tedy dne 16. 8. 2021, protože až v tomto okamžiku měla povědomí o všech rozhodných okolnostech a mohla své právo úspěšně vymáhat veřejněmocenskými prostředky. Teprve od tohoto okamžiku počala poškozené běžet promlčecí lhůta podle § 619 odst. 1 o. z. Nárok na náhradu škody pak uplatnila poškozená Česká republika, zastoupená organizační složkou k tomu oprávněnou (tj. Úřadem práce České republiky) dne 14. 12. 2021, tedy v rámci 3leté promlčecí lhůty.

IV. Závěrečné shrnutí

21. Na základě všech shora popsanych skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání, které podal obviněný J. K., sice v zásadě odpovídalo uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., avšak není opodstatněné. Nejvyšší soud proto odmítl dovolání obviněného podle § 265i

odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné a podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl učinit toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.